ДРОГОБИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

імені ІВАНА ФРАНКА

СВІТ АВТОРСЬКОЇ КАЗКИ

Збірка творчих робіт студентів з дисципліни «Артпедагогіка та арттерапія у роботі з дітьми та молоддю».

Дрогобич, 2026

УДК 821.161.2'06-343(082)
С24

ISBN 978-617-8591-36-6

Рекомендовано науково-методичною радою державного педагогічного університету імені Івана Франка, протокол № 12 від 30 вересня 2026 р.

Рецензенти:

Невмержицька О.В. – доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка

Білозерська С. І. – кандидат психологічних наук, доцент кафедри психології Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка.

Світ авторської казки : збірка творчих робіт студентів з дисципліни «Артпедагогіка та арттерапія у роботі з дітьми та молоддю» / укл. Ревть А.Б., Гринців М.В. Дрогобич, 2026. 141с.

Уміщені в збірці авторські казки можуть бути використані в освітньому процесі закладів дошкільної, загальної середньої та вищої освіти, у діяльності соціальних педагогів, практичних психологів, логопедів, соціальних працівників, фахівців інклюзивно-ресурсних центрів, а також у роботі з дітьми, молоддю та сім'ями. Видання стане корисним для студентів, педагогів-практиків, науково-педагогічних працівників і всіх, хто цікавиться сучасними можливостями артпедагогіки та арттерапії, а також може використовуватися як практичний посібник у процесі вивчення дисципліни «Артпедагогіка та арттерапія у роботі з дітьми та молоддю».

ЗМІСТ

Передмова…….....5
Олеся ГАЛИК. Вікна почуттів……8
Любов РУДЯК. Дівчинка з великим серцем……11
Тетяна БУРІЙ. Дятел-працелюб Мішуня...……16
Христина ШЕВЧУК. Елліана й прокляття золота …19
Анастасія ВАСИЛИШИН. Казка про білочок-помічниць ……23
Христина САВКА. Казка про гномика зеленчика …..26
Мар'яна АНДИБУР. Казка про дівчинку і країну справжнього серця.....29
Яна ДРЕЧЕВЧ. Казка про друзів і чарівну яблуню ...33
Вікторія КРУПА. Казка про Зайчика-друга ……...36
Марія ЛЕТНЯНЧИН. Казка про кота, який навчився розуміти мову людей …….39
Сергій ПИСАЧУК. Казка по маленького хлопчика, у якого все вийшло ……42
Вікторія САВЧИН. Казка про маленьку Зірочку та силу дружби …….....45
Соломія ВЕРЕШКО. Казка про маленьку Мишку і велику мрію ……..…..48
Валентина МАСЛЮК. Казка про папугу Ківіто ……51
Андріана СТЕФАНИШ. Казка про принцесу і принца, які не боялися відстаней ……55
Ірина ГІВЧАК. Казка про скарб під порогом ……...58

Юлія МАРТИЧ. Казка про Софійку, яка любить бавитися …….61
Софія КІНАШ. Казка про Сонячного Кошеня ……..65
Каріна СОРОЧАК. Казочка про Сонячного Зайчика і загублену Тінь …….....68
Кароліна МУДРАК. Казка про Хмаринку і Деревце ..72
Андріана ЛОЙКО. Казка про Ведмедика, який хотів учиться ……75
Романна Татарин. Казка про Зорянку Квітку ……..79
Вікторія МИКИТЧИН. Казочка про Жабеня.....82
Анастасія КОВАЛЬЧУК. Корова Зірка……...……85
Соломія ДОМІНКІВ. Лука і зернятко емоцій: Пригоди всередині себе ……90
Олеся ОНІШКІВ. Маленький Ліхтарик …….….94
Вікторія БІЛИК. Марічка і чарівна хмара ……..…97
Роман-Владислав КУЦ. Моє чудо …….……102
Денис АБАШЕВ. Портал любові ……105
Діана ТЕРЕНДІЙ. Пригоди маленької черепахи ….109
Іван ЗУБРИЦЬКИЙ. Принц Арсен і Чорнолісна відьма……112
Вероніка СМЕРЕЧАК. Принцеса Ніколь ……. 116
Іванна ПРОНІВ. Мушлі Сарбіни ……..……..... 120
Вікторія ВІННІЧЕНКО. Світлячок і темна ніч ….. 125
Оксана КАЛИТЯК. Таємниця компаса …….…….. 128
Вероніка КУШНІР. Як Кошеня сонечко шукало ….133
Післямова……...136

ПЕРЕДМОВА

У сучасному освітньому просторі особливої актуальності набуває використання мистецьких технологій, спрямованих на різнобічний розвиток особистості, формування емоційної компетентності, творчого мислення та гуманістичних цінностей. Одним із найбільш дієвих інструментів артпедагогіки й арттерапії є казка, яка поєднує у собі виховний, розвивальний, пізнавальний і терапевтичний потенціал. Через художній образ, символіку та метафору вона допомагає осмислювати життєві ситуації, розвивати емоційний інтелект, формувати моральні орієнтири й знаходити внутрішні ресурси для подолання труднощів.

Збірка авторських казок здобувачів освіти Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка є результатом творчої співпраці викладачів та студентів різних спеціальностей, які опановували дисципліну «Артпедагогіка та арттерапія у роботі з дітьми та молоддю». У процесі навчання вони створили

авторські казки, у яких знайшли відображення їхній творчий потенціал, життєвий досвід, система цінностей, прагнення до добра, взаєморозуміння та гармонії.

Збірка переконливо засвідчує, що творчість є важливим складником професійної підготовки сучасного фахівця незалежно від спеціальності. Робота над авторською казкою сприяє розвитку креативності, образного мислення, комунікативних умінь, емпатії, здатності до рефлексії та пошуку нестандартних рішень. Водночас вона дає змогу майбутнім фахівцям усвідомити можливості мистецтва як ефективного засобу навчання, виховання, психологічної підтримки й особистісного розвитку.

Сподіваємося, що ця збірка не лише збагатить методичний арсенал педагогів і фахівців соціономічної сфери, але й надихне читачів на власну творчість, відкриє нові можливості використання казки як засобу розвитку, підтримки й духовного зростання особистості. Нехай кожна історія, народжена студентською уявою та щирістю, стане свідченням того, що добро, мудрість і творчість мають силу змінювати світ на краще.

ВІКНА ПОЧУТТІВ

Автор: Галик Олеся

Спеціальність: Спеціальна освіта (Логопедія)

Група: ЛП-2428Б

У маленькому місті жила дівчинка Софійка. Вона любила вслухатися у життя міста: як відбиваються сонячні промені на стінах будинків, опадають з дерев листочки і сміються діти у дворі. Софійка була дуже уважною, але говорити про свої почуття їй завжди було непросто. Одного дня до класу прийшла вчителька мистецтва з великими аркушами паперу, фарбами й пензликами. Вона сказала:

- Сьогодні ми малюватимемо «вікна» у свій внутрішній світ. Через кольори й форми можна показати те, що відчуваєш, навіть якщо словами це важко висловити. Софійка спершу сумнівалася. Вона довго дивилася на аркуш і на свої фарби, не знаючи, з чого почати. Потім взяла пензлик і почала малювати. Перше вікно вона зробила із зачиненими шторками – це був страх. Друге вікно трохи прочинила – там світилося сонце надії. Третє вікно Софійка розфарбувала квіткою, яка визирає назовні, – це була радість. Кожен штрих допомагав

дівчинці відчути і зрозуміти свої емоції. Вчителька підійшла і запитала:

- Що означають твої малюнки?

Софійка відповіла:

- Це я. Спершу боюся показати себе, але потім хочу, щоб мене побачили. Інші діти теж почали малювати свої «вікна», показуючи радість, сум, надії та мрії. Вони обговорювали малюнки, сміялися і ділилися своїми переживаннями. Кожен штрих на папері допомагав їм зрозуміти себе і тих, хто поруч. Так Софійка дізналася, що через творчість можна висловлювати свої емоції, і що мистецтво допомагає людям зрозуміти одне одного, навіть без слів.

ДІВЧИНКА З ВЕЛИКИМ СЕРЦЕМ

Автор: Рудяк Любов
Спеціальність: Логопедія
Група: ЛП-2428Б

Жила собі маленька дівчинка Мая. Вона була звичайна на вигляд, але її велике серце випромінювало тепло. Це серце відчувало те, що інші не могли бачити. Воно відгукувалося, коли хтось поруч сумував, і світилося, коли люди сміялися й раділи.

Дівчинка часто сиділа біля вікна, милувалася зоряним небом і мріяла:

- Якби моє серце могло говорити, воно б розповідало історії про любов, добро, про світ, у якому немає самотності.

Одного разу, коли вона знову мріяла, її серце ніби заговорило, і вона почула дивний голос, який шепотів їй:

- Ходімо зі мною, я покажу тобі світ, де мрії стають казкою.

Мая заплющила очі і опинилася в чарівному саду. Там росли дерева з золотими листочками, а замість пташок літали вогники – вони були схожі на думки, які ніколи не губляться. Квіти світились від світла, а стежки вели до загадкових воріт.

За першими воротами вона зустріла Радість. Це була маленька дівчинка з золотими крилами, які світилися, немов сонячні промінчики. Вона сміялася, і її сміх був схожий на дзвіночки. Радість подарувала дівчинці жменю золотого пилку і сказала:

- Коли тобі темно, сипни його в серце, і воно знову знайде світло.

Далі вона зустріла Сум. Це був маленький котик із великими блакитними очима. Він сидів під деревом і тихо муркотів. Спершу Маї його стало шкода, але коли вона ніжно погладила його по спинці, він затремтів і сказав:

- Я приходжу, щоб навчити людей берегти щастя. Без мене ніхто не зрозумів би, наскільки важливі усмішка і тепло.

Потім дівчинка зустріла Надію. Це була маленька зірочка, яка світилась, немов ліхтарик, що ніколи не гасне. Надія повела дівчинку стежкою і сказала:

- Я завжди йду поруч. Навіть коли темно, коли здається, що сил немає, моє світло вказує шлях.

Раптом на дорозі з'явився Страх. Це була велика чорна хмара, яка своєю тінню закривала всю стежку. Дівчинка злякалась, затремтіла, але її серце мовило:

- Не бійся, не тікай від нього. Обійми.

Вона доторкнулася до хмарки. Під нею виявилося маленьке створіння, яке боялося, але хотіло тепла. Воно прошепотіло:

- Я не ворог. Я допомагаю берегти вас від небезпеки. Але коли ви слухаєте мене забагато, я стаю надто великим. Тримайте мене близько, але не дозволяйте керувати собою.

Мая обійняла його, і хмара стала меншою, залишивши лише тінь, яка охороняла дорогу.

Коли Мая повернулася додому, у її серці світилося не тільки тепло, але й мудрість. Вона відчула всі емоції разом і зрозуміла, що велике серце – це не тільки любити. Емоції допомагають розуміти себе й інших,

знаходити дорогу навіть у темряві, бо кожна з них важлива і потрібна.

Відтоді всі, хто зустрічав Маю, відчували в серці маленьке світло добра. Вона вирішила бути світлом для інших і несла це тепло людям, показуючи, що справжня сила – у великому відкритому серці, яке вміє любити і розуміти.

ДЯТЕЛ-ПРАЦЕЛЮБ МІШУНЯ

Автор: Бурій Тетяна

Спеціальність: Терапія та реабілітація

Група: ФТЕ-2428Б2

Жив у густому-густому лісі дятел на ім'я Мішуня. Кожного дня, а особливо вранці, коли всі маленькі пташенята ще спали, він уже наполегливо працював: довбав і стукав по стовбурах дерев. Адже дятли не роблять це дарма, вони постійно в корі шукають шкідників, щоб дерева були здоровими.

А якось із Мішунею познайомились діти та пташки, почали спілкуватися, а тоді запитали у нього:

- Скільки можна працювати? Відпочинь, наберись сил.

На ці слова Мішуня відповів:

- Я маю робити свою справу, бо я – страж лісу.

Минав час, настала квітуча тепла весна, гілки дерев вкрилися молоденьким, зеленим листочком. Усі маленькі лісові жителі отримали радість – тінь. А тоді старий дубець каже до пташок:

- Що б ви знали, то все завдяки нашому рятівнику! Мішуня-дятел, щоб дерева не

хворіли, і давали нам тінь та прохолоду, щодня наполегливо працює!

Після цієї розмови всі маленькі та великі пташки, почали поважати дятла. Адже зрозуміли, що працьовитість приносить велику користь не тільки собі, але й усім довкола. І з вдячності почали наспівувати пісню дятлові-працелюбу:

Тук-тук-тук він щодня працює,
Дерева нам лікує,
Від шкідників їх рятує,
І ніколи не мудрує.
Працелюбний наш Мішуня!

ЕЛЛІАНА Й ПРОКЛЯТТЯ ЗОЛОТА

Автор: Шевчук Христина

Спеціальність: Початкова освіта

Група: ПОІ-2327Б

В одному далекому королівстві безтурботно жила принцеса Елліана. Найбільше за все цінувала вона золото та коштовності. І не було рятунку тим, хто здобував скарби, відразу у двері стукають посли, з наказом:

- Усе, що здобули, усе багатство – це власність не ваша, а королівської сім'ї, за три дні маєте усе зібрати та принести до замку...

І ось одного разу, під час пишного балу, до палацу пришкандибав старенький.

- Ваша Величносте! О люба принцесо! Врятуйте своїх селян.

- Хто ти? Що трапилось, що ти у такому лахмітті прийшов? – стурбовано мовив король.

- Земля не зродила, торгувати вже нема чим – скаржився старий.

- Що це ти кажеш? У нас усе добре, подивись навкруги: і їжі повно, і різних статків, що ти придумав собі?

- Не бачите ви далі свого носа, давно не відвідували народу свого, прийдіть й подивіться, як ми помираємо, а ви живете у

багатстві, без турботи й біди! – із болем на серці, зате без страху нарікав відважний старий.

- Ох, та як ти можеш таке казати. Добре, приїду й подивлюся на вашу біду, – відповів зі злістю король.

- Татусю, навіщо звертаєш увагу на безнадійних, убогих селян? Вартові, а куди ви дивилися, візьміть й проженіть його, хто він такий, що дозволив собі забруднити своїм лахміттям убогим поріг нашого замку, – гордовито, ще й із відразою, зверталася принцеса до всіх.

- Та подайте хоч монету! – із сильним відчаєм просив нещасний.

- Геть, ні крихти хліба, ні монети не дам ні я, ні батьки! – відмовила йому принцеса.

- Та щоб була проклята ти, щоб усе, до чого торкнешся, умить стало чистим золотом, хай покарають тебе боги!

І в ту ж хвилю здригнулась земля, небо розрізала блискавка, луною ішли старого слова. А принцеса зраділа, бо ж золото було для неї важливіше аніж усе інше. Із великою

радістю обійняла своїх батьків. І в ту ж мить, замість них вже стояли дві золоті статуї.

- Заберу те прокляття, як зрозумієш свою вину, як усе до останнього зі свого найціннішого, підданим своїм віддаси, – пролунав знову той грізний голос старого.

Пішли всі із замку – від багатих дворян і до слуг, боялися стати як їхні правителі золотими статуями. Залишилася наша Елліана сама. Сиділа вона біля батьків, думала і безупинно ридала.

- Зрозуміла свої помилки, що не у багатстві щастя ховалось. Роздала усе надбане, усе, що у кого колись забрала. Упав тягар із плечей, із полегшенням до замку верталась. Зустрів її знову старець, прощення вона у нього на колінах благала.

- Прощаю дитя, бачу щирість в очах, а вони завжди говорять правду, відкликаю прокляття, але урок бережи цей навік.

І зник старий, ніби ніколи тут й не стояв. Вернулась принцеса, зустріли її батьки. І жили щасливо, урок свій кожен отримав, і процвітало королівство віки.

КАЗКА ПРО БІЛОЧОК-ПОМІЧНИЦЬ

Автор: Василишин Анастасія

Спеціальність: Дошкільна освіта

Група: ДО-2428Б

У зеленому лісі жило дві сестрички-білочки. Вони були дуже працьовиті та веселі. Щоранку прокидалися раніше за всіх і починали прибирати свою хатинку.

- Чистота – запорука затишку! – казала старша білочка й брала до лапки віника.

- А ще чистота приносить гарний настрій! – сміялася молодша білочка, вимітаючи смітинки.

Одного дня до них завітали друзі: Їжачок, Зайчик та Ведмедик. Вони здивувалися: хатинка сяяла, все було на своїх місцях.

- Як вам вдалося так гарно все зробити? – запитав Зайчик.

Ми робили це разом! – відповіли білочки. Коли працюєш у дружбі, то й робота швидко й весело йде.

Друзі зрозуміли, що спільна праця робить будь-яку справу легкою. Відтоді вони часто збиралися гуртом, щоб допомагати одне одному.

А хатинка білочок завжди сяяла чистотою й гостинно зустрічала всіх у лісі.

Мораль казки: коли працюєш разом і допомагаєш іншим – усе вдається швидше й радісніше.

КАЗКА ПРО ГНОМИКА ЗЕЛЕНЧИКА

Автор: Савка Христина

Спеціальність: Соціальна робота

Група: СП-2428Б

Жив собі у глибокому лісі маленький гномик на ім’я Зеленчик. Чому так його називали? Бо він завжди носив зеленого капелюшка, а в кишеньках у нього ховалися зелені листочки й жолуді.

Щоранку гномик прокидався дуже рано, ще до сходу сонця. Він любив допомагати лісу: поливав квіти росою, будив пташок пісенькою й лагодив маленькі будиночки для білочок та їжачків.

Одного дня побачив Зеленчик, що маленька квіточка сумує – її пелюсточки зів’яли. Гномик узяв краплину роси з великого листка й полив квітку. Вона одразу усміхнулася й розкрилася назустріч сонцю.

Відтоді всі мешканці лісу знали: якщо десь комусь сумно чи важко – варто лише покликати гномика Зеленчика, і він радісно прийде з доброю усмішкою і допомогою.

А наприкінці своїх добрих справ він завжди тихенько казав:

Добро, яке робиш іншим, завжди повертається!

КАЗКА ПРО ДІВЧИНКУ І КРАЇНУ СПРАВЖНЬОГО СЕРЦЯ

Автор: Андибур Мар'яна

Спеціальність: Соціальна педагогіка

Група: СП-2428Б

Жила-була дівчинка на ім’я Марічка. Вона була лагідна, мрійлива і мала велике серце, сповнене любов’ю. Але часто їй здавалося, що її не чують, що слова губляться десь у повітрі, а мрії нікому не потрібні.

Одного дня Марічка вирішила вирушити в подорож і знайти місце, де її будуть любити, чути і поважати.

Спершу вона зайшла до міста Дзеркал. Там усі дивилися тільки на власне відображення.

Марічка говорила, співала, сміялася, але ніхто не слухав – усі були закохані лише у себе.

- Ні, це не моє місце, – зітхнула вона.

Далі вона потрапила до країни Суворих Правил. Там усе було правильно, рівно, вчасно, але холодно. Люди слухали Марічку, але лише для того, щоб виправити її слова.

- Тут мене не почують по-справжньому, – подумала вона й пішла далі.

Йшла вона довго, аж доки не зустріла стареньку бабусю під великим деревом.

- Куди ти йдеш, дитино? – запитала бабуся.

- Я шукаю місце, де мене любитимуть, слухатимуть і поважатимуть, – відповіла Марічка.

Бабуся усміхнулася й сказала:

- Це місце ти носиш у собі. Там, де твоє серце відкрите для інших, і ти сама любиш, слухаєш і поважаєш, там і з'являється країна, яку ти шукаєш.

Марічка довго думала над її словами. І раптом зрозуміла: щоразу, коли вона слухає друзів, коли щиро сміється з ними, коли підтримує когось у біді, – вона вже в тому самому місці.

Відтоді Марічка перестала шукати далекі країни.

Вона почала плекати своє серце, ділитися добром і теплом, і тоді навколо неї справді з'явилися люди, які її любили, чули й поважали.

Бо справжнє місце, де нас приймають – завжди починається всередині.

КАЗКА ПРО ДРУЗІВ І ЧАРІВНУ ЯБЛУНЮ

Автор: Дречевич Яна

Спеціальність: Дошкільна освіта

Група: ДО-2428Б

У лісі жили троє друзів: зайчик Стрибунчик, лисичка Руденька і ведмедик Бурко.

Одного ранку Зайчик сказав:

- Друзі, я чув, що за річкою росте чарівна яблуня з найсмачнішими яблуками! Давайте підемо разом!

- О, як цікаво! – вигукнула Лисичка. – Я люблю пригоди!

- І я піду з вами, – додав Ведмедик. – Разом нам не страшно.

Вони вирушили в дорогу, і невдовзі дійшли до широкої річки.

Зайчик спробував перестрибнути, та впав у воду й ледве виліз.

- Ой, не вийшло… – знітився він.

Лисичка знайшла тонку колоду й поклала її через річку. Вона пішла, але колода зламалася, і Лисичка ледь не впала.

- Ой, небезпечно! – скрикнула вона.

Ведмедик почухав потилицю й сказав:

- Самим нам важко, але якщо ми об’єднаємось, то все вийде. Давайте зробимо місток разом!

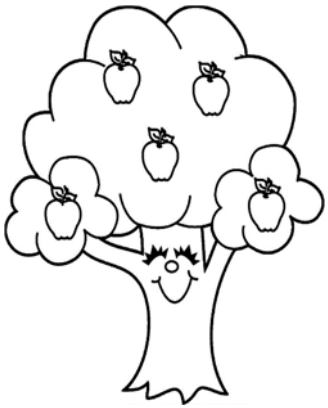
Він приніс товсту колоду, Лисичка підперла її камінням, а Зайчик наламав гілочок, щоб зручно було ходити.

- Ура! Ми змогли! – радісно вигукнули друзі й перейшли річку.

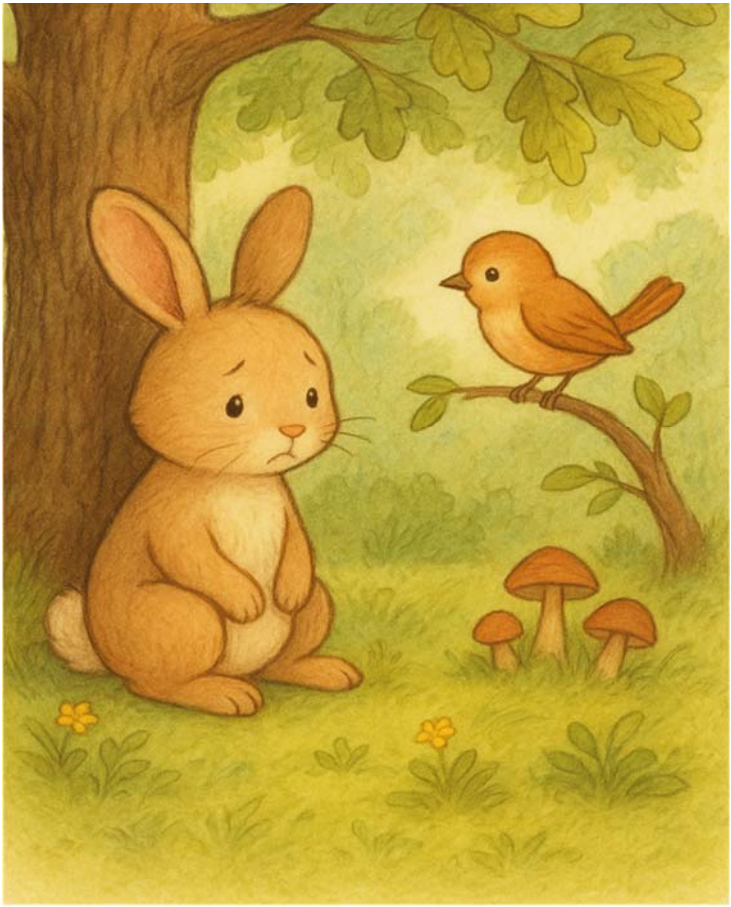
На галявині їх чекала чарівна яблуня. Вона заговорила:

- Ви справжні друзі, бо допомагаєте одне одному. Ось вам по яблуку за вашу дружбу.

Друзі зраділи й зрозуміли: разом можна подолати будь-яку перепону!

КАЗКА ПРО ЗАЙЧИКА-ДРУГА

Автор: Крупа Вікторія

Спеціальність: Психологія

Група: П-2428Б1

Жив у лісі маленький зайчик. Він був дуже добрий і завжди допомагав усім звірятам: то грибочок білочці піднесе, то яблуко маленькому їжачкові знайде, то жолудів для малої свинки назбирає. Але зайчик мав одну мрію – знайти справжнього друга.

Він бігав по лісу й питав:

- Білочко, будеш моєю подругою?

- Я люблю горішки, а ти моркву, – відповідала білочка. – Ми занадто різні.

- Їжачку, а ти?

- Я колючий, ти пухнастий. Нам не по дорозі, – сказав їжачок.

Засумував зайчик і сів під дубом. І тут прилетіла маленька пташка. Вона запитала:

- Чому ти сумуєш?

- Бо я не можу знайти друга, – відповів зайчик.

- А хіба для дружби важливо, хто що любить чи як виглядає? Головне – щире серце.

Відтоді зайчик і пташка стали найкращими друзями. Вони все робили разом і більше ніколи не сумували.

Мораль казки: справжня дружба не залежить від зовнішності чи смаків – головне взаємна доброта.

Автор: Летнянчин Марія

Спеціальність: Практична психологія

Група: ПП-2428Б1

Жив собі звичайний сірий кіт на ім’я Мурчик. Він мешкав у маленькому будиночку біля лісу та щодня чув, як люди розмовляють. Котик завжди дивувався:

- Чому я розумію спів пташок, гавкіт собак, навіть шелест трави, але не можу збагнути, що кажуть люди?

Одного вечора він почув, як стара зірка з неба прошепотіла:

- Хто щиро прагне зрозуміти інших, той одного дня почує їхнє серце.

Відтоді Мурчик почав уважніше слухати людей. Він сидів поруч, коли господиня лагідно співала, коли дідусь розповідав казки, коли діти сміялися. І раптом одного ранку він зрозумів: слова людей складаються не лише зі звуків, але й з почуттів!

Він почув, як дівчинка сказала: «Мурчику, ти мій друг», і зрозумів кожне слово. Його серце забилося швидше, бо він дізнався найбільшу таємницю: розуміти

мову людей може лише той, хто вміє любити.

Відтоді кіт і люди говорили один з одним без перекладачів – їхні серця співали однією мовою.

КАЗКА ПРО МАЛЕНЬКОГО ХЛОПЧИКА, У ЯКОГО ВСЕ ВИЙШЛО

Автор: Писачук Сергій

Спеціальність: Психологія

Група: П-2327Б

Жив собі маленький хлопчик на ім’я Марко. Він був добрий і щирий, але скільки б не намагався – нічого у нього не виходило. Хотів намалювати – фарби розтікалися, хотів зробити пташку з паперу – вона падала, навіть м’яч у ворота влучав зовсім не туди, куди він цілився.

Через це Марко дуже сумував і думав:

- Напевно, я ні на що не здатен.

Одного вечора, коли він сидів засмучений, до нього підійшов дідусь і сказав:

- Пам’ятай, онучку: у світі немає чарівників, які все роблять одразу. Є тільки ті, хто не здається і пробує знову.

Марко вирішив послухати пораду. Наступного дня він знову взявся за малюнок. Спершу лінії були криві, але він малював і малював – і ось на папері з’явилося сонце й квітка. Потім він знову складав пташку – і на п’яту спробу вона полетіла з його руки. А коли грав у футбол,

то тренувався щодня – і вже скоро забив свій перший гол.

З кожним днем хлопчик все більше розумів: якщо не здаватися, то навіть найбільша мрія здійсниться. І люди навколо почали дивуватися:

- Який наполегливий Марко! У нього тепер усе виходить.

Відтоді хлопчик вже не боявся труднощів, бо знав: невдача – це лише крок до перемоги.

І жив він щасливо, бо вірив у себе.

КАЗКА ПРО МАЛЕНЬКУ ЗІРОЧКУ ТА СИЛУ ДРУЖБИ

Автор: Савчин Вікторія
Спеціальність: Образотворче мистецтво, декоративне мистецтво та реставрація
Група: О-2428Б

У високому небі жила маленька Зірочка. Вона світила дуже слабенько й часто соромилася свого світла. Інші зорі сміялися з неї й казали, що від неї, такої тьмяної, користі немає жодної. Зірочка сумувала й думала, що, можливо, її промінчик нікому не потрібен.

Однієї ночі вона почула тихий плач із землі. Біля вікна маленької хатинки сиділа дівчинка Оленка. Вона почувалася самотньою, бо діти не хотіли з нею дружити. Дівчинка мріяла і малювала чудернацькі картини, та інші не розуміли її фантазії.

Зірочка набралася сміливості й послала промінчик світла просто до вікна.

- Привіт, – прошепотіла вона. – Я бачу, ти сумуєш. Дозволь мені стати твоєю подругою.

Очі Оленки засяяли від радості. Відтоді щоночі вона ділилася із зірочкою своїми мріями, а та світлом відповідала на них.

Та одного разу з темного лісу вийшла Сіра Тінь. Вона нишпорила в пошуках

дитячих мрій, щоб їх поглинути. Коли Тінь підійшла до хатинки, прошипіла:

- Віддай мені свої малюнки, віддай свою віру в себе, інакше я їх знищу!

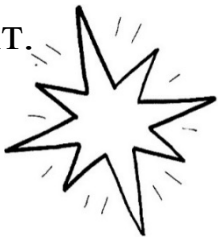
Оленка злякалася й затремтіла. Зірочка теж боялася, адже була зовсім маленька й слабка. Але в ту мить вона згадала:

- Моє світло потрібне їй! Якщо я не сяятиму, хто захистить мою подругу?.

І зібравши всю силу, Зірочка спалахнула так яскраво, що прогнала Тінь далеко за обрій.

Відтоді маленька Зірочка вже ніколи не соромилася сяяти. Вона зрозуміла: навіть найслабше світло може перемогти найбільшу темряву, якщо випромінює добро й любов. А Оленка навчилася вірити у свої мрії й розповідати іншим дітям:

- Кожен із нас має свій особливий промінчик. І якщо ним поділитися, він здатен освітити цілий світ.

КАЗКА ПРО МАЛЕНЬКУ МИШКУ І ВЕЛИКУ МРІЮ

Автор: Верешко Соломія
Спеціальність: Дошкільна освіта
Група: ДО-2428Б

Жила-була у полі маленька Сіра Мишка. Вона була така крихітна, що і пташки, і навіть жуки не помічали її.

Але в Мишки була велика мрія – навчитися літати, як метелики.

Щоранку вона виходила на галявину й дивилася, як у небі пурхають яскраві крильця.

- Ох, якби й мені хоч раз піднятися туди! – зітхала вона.

Одного дня мудра Сова запитала:

- Чому ти така сумна, Мишко?

- Бо я хочу літати, а в мене нема крил, – відповіла вона.

Сова посміхнулася:

- Крила – це не завжди те, що на спині. Це ще й відвага в серці.

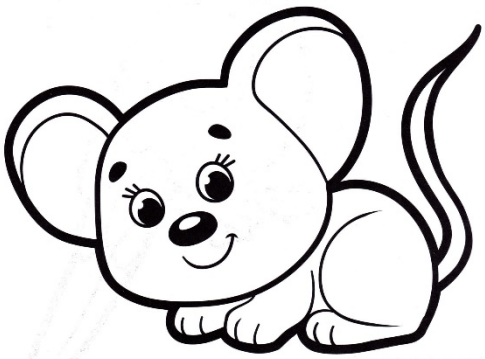
Мишка замислилася й почала щодня шукати спосіб як злетіти. Вона навчилася підніматися на високі колоски, стрибати з камінців і навіть попросила вітер допомогти. І знаєш що? Одного разу сильний подих

вітру підхопив її стрибок – і Мишка справді на кілька миттєвостей піднялася в повітря.

Вона сміялася від радості:

- Я літаю!

І хоча це тривало зовсім недовго, Мишка зрозуміла головне: якщо в тебе є велика мрія й сміливе серце – ти вже маєш крила.

КАЗКА ПРО ПАПУГУ КІВІТО

Автор: Маслюк Валентина
Спеціальність: Психологія
Група: П-2327Б

Жив-був у дворі яскравий, веселий і шалено балакучий папуга на ім’я Ківіто. Але крім слів та жартів, він володів надзвичайним даром – вмів помічати, коли хтось засмучений або знервований, і завжди намагався допомогти.

Одного ранку він помітив, що сусідський пес шукає свій м’ячик і дуже хвилюється. Ківіто крикнув:

- Не хвилюйся, песику! Подивися під кущем!

Пес послухав і знайшов м’яча. Він зрадів і зрозумів, що спокій і уважність допомагають справлятися з тривогою.

Потім до двору прийшла дівчинка. Вона була засмучена, бо посварилася з другом. Ківіто тихенько промовив:

- Чому твоє серце так важко б’ється?

Дівчинка розповіла про свою образу, а папуга спокійно її вислухав. Вона відчула полегшення і зрозуміла, що говорити про почуття – це нормально і корисно.

Того самого дня почувалося самотнім курча, бо ніхто не грав з ним. Ківіто підлетів і сказав:

- Хочеш, я покажу, як знайти друзів?

Він показав курчаті, як грати разом, ділитися і допомагати іншим. Курча подивилося і зрозуміло, що дружба стає щасливою, коли ти уважний і добрий до інших.

Ввечері Ківіто сів на гілку і подумав:

- День був веселий і повчальний. Якщо слухати один одного і допомагати, навіть маленькі в можуть робити світ кращим.

Відтоді двір став місцем, де всі вчилися розуміти свої емоції, підтримувати друзів і

радіти разом, а Ківіто залишався головним балакуном і наставником усіх мешканців.

КАЗКА ПРО ПРИНЦЕСУ І ПРИНЦА, ЯКІ НЕ БОЯЛИСЯ ВІДСТАНЕЙ

Автор: Стефанишин Андріана
Група: ЛП-2428Б
Спеціальність:
Спеціальна освіта. Логопедія

У далекому-далекому королівстві жила ніжна й добра Принцеса. А в сусідньому королівстві – відважний і розумний Принц. Вони зустрілися на великому балу, і відтоді їхні серця почали битися в унісон.

Вони щодня писали одне одному листи, малювали зірки на мапах і мріяли, як колись житимуть поруч. Але раптом у королівстві Принца трапилася біда: йому потрібно було вирушити в далекі землі, щоб врятувати свою країну, а потім збудувати дім, де вони житимуть щасливо.

- Я маю поїхати, – сказав Принц, – але обіцяю: я зроблю все, щоб ми були разом знову.

- Я вірю в тебе, – відповіла Принцеса. – Любов – це не відстань, це коли серця поруч, навіть якщо між нами гори й океани.

Минали дні, місяці, роки. Принцеса щовечора дивилася на зірки й шепотіла:

- Я знаю, ти десь там, і я чекаю.

А Принц працював, вчився, будував свій палац і щодня думав про неї.

І ось одного дня в небо злетіли феєрверки – Принцеса прилетіла до Принца! Вони зустрілися на чарівному мосту з квітів, обійнялися й зрозуміли: нарешті разом!

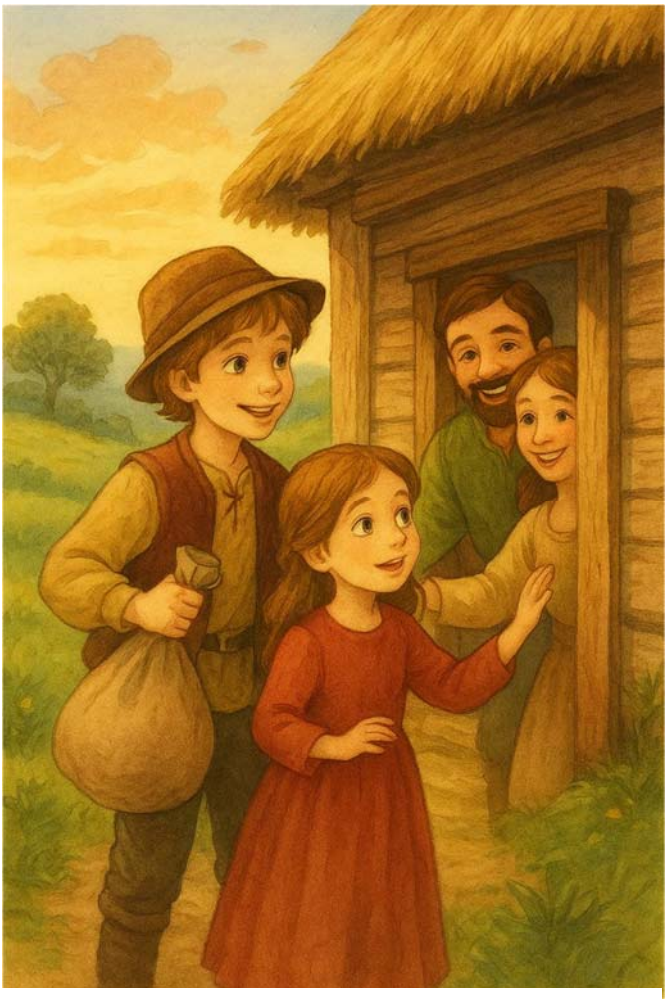
Вони оселилися у казковому палаці біля океану, де чайки співали пісні, а хвилі розповідали казки. У них з’явилися двоє маленьких янголят – маленька Принцеса і сміливий Принцик.

І хоч шлях був довгий і непростий, їхнє кохання стало ще міцнішим. Бо справжня любов – це коли навіть на відстані ти завжди поруч.

І жили вони довго і щасливо, кожного дня дякуючи зіркам за те, що знайшли одне одного.

КАЗКА ПРО СКАРБ ПІД ПОРОГОМ

Автор: Гівчак Ірина

Спеціальність: Практична психологія

Група: ПП-2428Б1

У невеликому селі жили брат і сестра – Марко й Марійка. Вони часто сиділи біля вогнища й мріяли про пригоди. Одного разу до села зайшов мандрівник. Він розповів, що десь далеко-далеко заховано найбільший скарб у світі – той, що приносить справжнє щастя.

- Ми маємо його знайти! – вигукнув Марко.

- Так! Тоді ми станемо найщасливішими! – підхопила Марійка.

Наступного ранку вони вирушили в дорогу. Йшли через ліси й гори, переправлялися через річки. У кожному селі вони питали людей:

- Чи ви не знаєте, де знайти скарб?

А у відповідь чули:

- Ідіть далі, можливо, він чекає вас там.

Минали дні й ночі. Діти втомилися, їжа закінчувалася, а скарбу все не було. Нарешті вони вирішили повернутися додому. Серця їхні були важкі від розчарування.

Та щойно Марко й Марійка переступили поріг своєї хати, мама кинулася їх обіймати, а тато пригорнув до себе.

- Ми так хвилювалися за вас! – промовила мама.

- Як добре, що ви повернулися! – додав тато.

У вогнищі весело тріщали дрова, на столі пахнув гарячий хліб, а в хаті панувало тепло й спокій. Діти переглянулися – й обоє зрозуміли:

- Скарб завжди був тут, під нашим порогом. Це любов нашої родини.

Відтоді Марко й Марійка більше не мріяли про далекі багатства, бо знали: найбільше щастя – це сім’я, що завжди чекає вдома.

Мораль: справжній скарб – не золото і не коштовності, а любов і єдність у родині.

КАЗКА ПРО СОФІЙКУ, ЯКА ЛЮБИТЬ БАВИТИСЬ

Автор: Мартич Юлія

Спеціальність: Практична психологія

Група: ПП-2327Б

Жила-була дівчинка на ім’я Софійка. Вона мала голубенькі оченята й дзвінкий сміх, від якого навіть пташки на деревах зупинялися, аби послухати. Софійка найбільше любила гратися.

Удома вона вигадувала численні пригоди: зі стільця робила корабель, із ковдри – море, а з подушок – величні гори. Усі іграшки для неї ніби оживали: зайчик ставав сміливим лицарем, лялька – принцесою, а м’ячик – добрим чарівником.

Одного дня Софійка вийшла на подвір’я і зустріла котика Мартина та собачку Діну. Вони вирішили грати в мандрівників. Мартин був провідником, бо умів вилазити на дерева й заглядати далеко. Діна стала захисницею, бо гавкала гучніше за будь-який барабан. А Софійка була капітанкою їхнього крихітного загону.

Разом вони знайшли «печеру» – пісочницю, виявили «золотий скарб» – жменю блискучих каштанів і перемогли «дракона» – величезну хмару, що розвіялась

від їхнього гучного сміху. Коли сонце сідало, друзі повернулися додому радісні. Софійка зрозуміла: справжня казка існує там, де є уява і добрий характер.

Тієї ж ночі Софійці наснився дивний сон. Зірка спустилася до її вікна й запросила в подорож. Дівчинка сіла на промінь світла й опинилася у зачарованій країні, де дерева блистіли вогнями, річки текли з лимонного соку, а на луках замість квітів росли солодкі цукерки.

Щедра Фея Казки сказала:

-Тут оживають усі ігри, які ти вигадуєш.

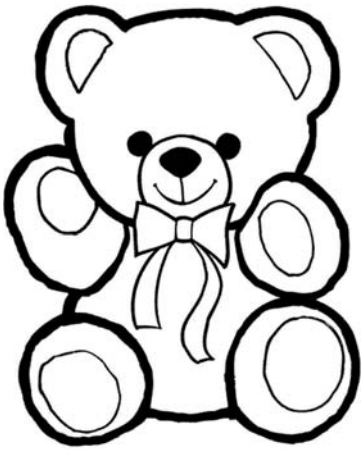
І справді: зайчик став сміливим лицарем, лялька – принцесою, а м’ячик перетворився на граційного чарівника. Разом вони вирушили захищати країну від мрячної Тіні, яка прагнула відібрати сміх у дітей.

Софійка сміялася так весело й дзвінко, що Тінь розтанула, наче ранковий туман. Казкова країна знову засвітилася барвами й мелодією.

Коли дівчинка прокинулася, вона зрозуміла: зачарована країна живе в її серці,

і варто лише розпочати грати – як казка оживає.

І відтоді кожна гра Софійки перетворювалася на справжнє чудо.

КАЗКА ПРО СОНЯЧНЕ КОШЕНЯ

Автор: Кінаш Софія

Спеціальність: Дошкільна освіта

Група: ДО-2428Б

Жило-було у маленькому містечку пухнасте Кошеня. Воно було незвичайне – на його шерстці завжди сяяли золоті промінчики, немов сонечко торкалося його лапок. Але Кошеня часто ховалося у тіні.

- Чому ти таке сумне? – запитувала його Синичка.

- Бо всі дивляться на мене й кажуть, що я занадто яскраве. Я боюся, що не зможу бути таким, як інші.

Синичка лише засміялася:

- А хіба обов’язково бути, як усі? Може, твій дар потрібен комусь саме тому, що він особливий.

Одного разу в містечку трапилася біда: небо затягнули чорні хмари, сонце зникло, і всі відчули холод. Тоді мешканці вийшли на майдан і почали сумно сидіти, не знаючи, що робити.

Кошеня подивилося на них, глибоко зітхнуло й ступило вперед. Його шерсть засяяла теплим світлом. Спершу на площі

стало світліше, потім тепліше, а невдовзі люди й пташки знову відчули радість.

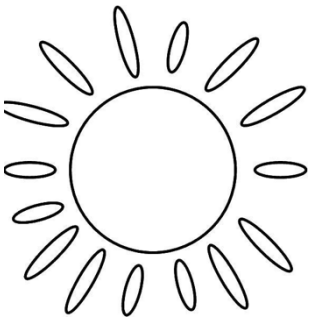
- Дивіться! Це наше Сонячне Кошеня! – вигукнули діти. – Воно подарувало нам світло, коли сонце сховалося!

Відтоді Кошеня вже не соромилося своїх промінчиків. Воно зрозуміло: бути особливим – це дар, а не тягар. І кожен має щось таке, чого не мають інші.

А Синичка тихенько прошепотіла:

- Пам’ятай, світ потребує твого світла.

І Сонячне Кошеня засяяло ще яскравіше.

КАЗОЧКА ПРО СОНЯЧНОГО ЗАЙЧИКА І ЗАГУБЛЕНУ ТІНЬ

Автор: Сорочак Каріна
Спеціальність: Дошкільна освіта
Група: ДО-2428Б

Жив собі на світі веселий Сонячний Зайчик. Кожного ранку він прокидався разом із сонцем і стрибав по хатках, деревах, парканах і квітах. Діти любили його ловити, але впіймати ніхто ніколи не міг – Зайчик був надто швидкий.

Одного дня він побачив на стежці маленьку дівчинку. Вона сиділа й сумно дивилася на землю.

- Привіт! Чому ти така засмучена? – весело підстрибнув Зайчик.

- У мене загубилася тінь, – відповіла дівчинка. – Вона завжди була зі мною, а тепер зникла.

Зайчик здивувався.

- Як це так? Тіні завжди ходять за нами. Не хвилюйся, я допоможу!

І вони вирушили шукати тінь.

Спершу вони зайшли до Лісу. Там їх зустрів старий Дуб.

- Дубе, ти не бачив маленької тіні?

-Ні, – пробурмотів Дуб, – але я чув, як вона пробігала стежкою й ховалася від

сонця. Мабуть, образилася, що ти її не помічала.

Дівчинка знітилася:

- Справді, я часто бігала й гралася, а на свою тінь не звертала уваги…

Далі Зайчик і дівчинка пішли до Озера. Вода заспівала:

- Я бачила твою тінь. Вона ховалася в моїй глибині. Вона сказала, що хоче, аби її помічали.

Тут Зайчик усміхнувся й вигукнув:

- Ось у чому справа! Тінь – твій друг. Вона завжди поруч, просто іноді їй теж потрібна твоя увага.

Дівчинка нахилилася над озером і гукнула:

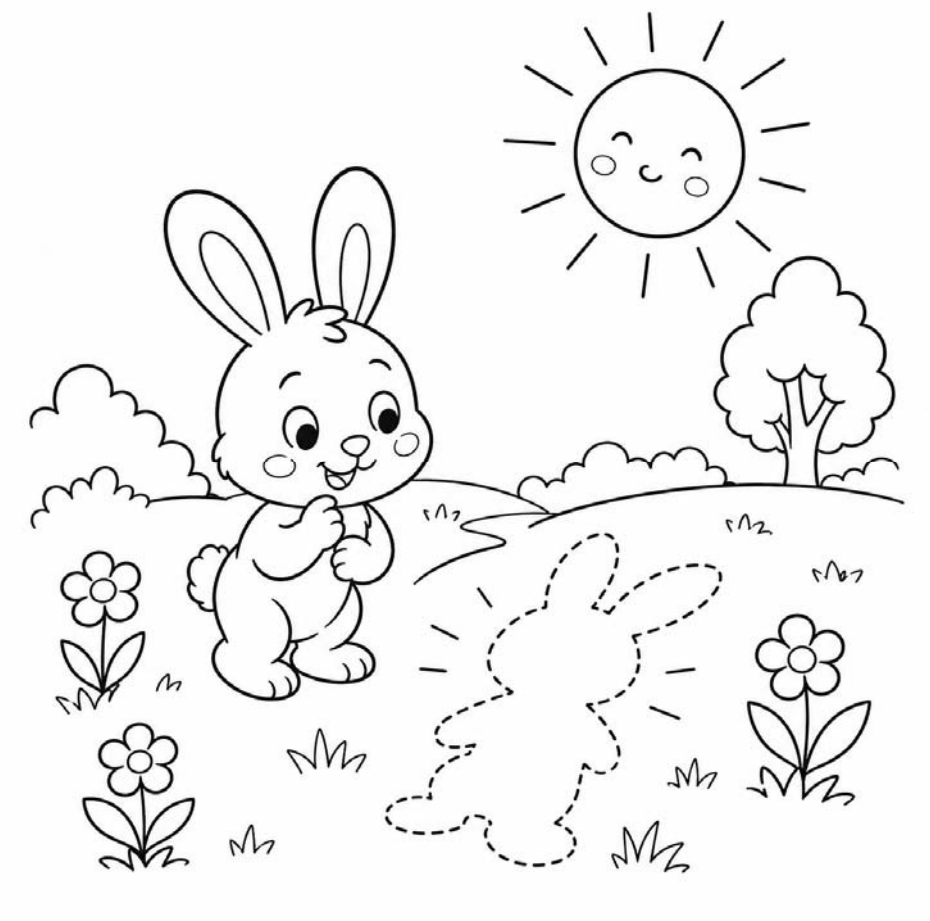
- Тінько, пробач! Я більше ніколи тебе не забуду. Ходи до мене!

І справді – з води вискочила маленька Тінь і знову лягла біля ніг дівчинки. Вона ніби зраділа, що її покликали.

Зайчик весело застрибав навколо:

- Бачиш, друзі не зникають назавжди, вони лише чекають, щоб їх цінували!

Відтоді дівчинка завжди гралася і з Сонячним Зайчиком, і зі своєю Тінню. А Зайчик радісно стрибав поруч, бо знав: ще одна дитина навчилася берегти дружбу.

КАЗКА ПРО ХМАРИНКУ І ДЕРЕВЦЕ

Автор: Мудрак Кароліна

Спеціальність: Дошкільна освіта

Група: ДО-2428Б

Жила-була високо в небі маленька добра Хмаринка. Вона любила мандрувати блакитними просторами, роздивлятися землю внизу та слухати, як співає вітер. Але найбільше Хмаринці подобалося допомагати тим, кому було важко.

Одного разу, коли сонце особливо яскраво пекло землю, Хмаринка помітила самотнє Деревце. Його гілочки сумно схилилися донизу, а листячко ледь трималося від спеки.

- Чому ти таке невеселе? – запитала Хмаринка.

- Мені дуже спекотно, і мені самотньо, – сумно відповіло Деревце. – Навколо немає нікого, хто міг би скласти мені компанію.

Хмаринка замислилася. Вона знала, що дружба і турбота завжди приносять силу й надію.

Тоді вона м’яко закрила Деревце від палючого сонця. Тінь огорнула його гілочки, і вони зітхнули з полегшенням. Потім

Хмаринка тихенько полила Деревце дрібними крапельками дощу.

Від свіжої вологи Деревце ожило: на його гілках з’явилися ніжні зелені листочки. Незабаром до нього прилетіли пташки, які весело защебетали, ніби дякували за новий дім. А під корінням розквітли яскраві квіти, приваблюючи метеликів і бджілок.

Деревце радісно засміялося:

- Дякую тобі, Хмаринко! Тепер у мене є друзі й життя стало набагато щасливішим.

Хмаринка усміхнулася й відповіла:

- Коли ти щасливий, щаслива і я. А тепер я полечу далі, щоб допомогти ще комусь.

Вона помахала Деревцю пухнастою лапкою та попливла небом, шукаючи інших, хто потребує її доброти.

І відтоді Деревце ніколи не почувалося самотнім, бо знало: навіть маленька Хмаринка може змінити цілий світ навколо.

КАЗКА ПРО ВЕДМЕДИКА, ЯКИЙ ХОТІВ УЧИТИСЯ

Автор: Лойко Андріана

Спеціальність: Дошкільна освіта

Група: ДО-2428Б

Жив-був у густому лісі маленький Ведмедик. Він був кумедний і добрий, але часто сумував. Чому? Бо йому здавалося, що він нічого не вміє так, як інші звірята.

Білочка вмить знаходила горішки й складала їх у дуплі, Їжачок вправно носив на голочках яблука, Зайчик стрибав так високо, що здавалось – торкнеться хмар. А Ведмедик тільки дивився на них і зітхав:

- Ну чому в мене все виходить криво та незграбно?

Та все ж у його серці жила мрія – навчитися малювати, співати й рахувати жолуді. Щоранку він виходив на галявину, креслив паличкою кола, але вони були криві. Починав співати – голос тремтів. Рахував – плутався.

- Ех, мабуть, я ніколи нічого не навчуся… – сумно бурмотів він.

Одного разу на гілці з’явилася маленька Пташка. Вона почула його зітхання і спитала:

- Ведмедику, чого такий похмурий?

- Бо я нічого не вмію, – відповів він.

- Це неправда! – засміялася Пташка. – Ти сильний, добрий і наполегливий. Просто ти ще не знайшов того, хто підкаже, як навчатися. Самому важко.

Ведмедик замислився. Справді, навіть Пташка, перш ніж літати, мала маму, яка показала їй крила. Білочку вчила стара білка, а Зайчика – його мама.

Відтоді Ведмедик перестав сумувати. Він зрозумів: навіть якщо сьогодні щось не виходить, завтра вийде краще, якщо поруч буде хтось мудрий, хто підтримає.

І почав він тренуватися щодня. Спочатку малював криві кружечки, потім рівніші, а згодом – справжні сонця й квіти. Співав разом із Пташкою – і голос ставав міцнішим. А рахувати жолуді він учився з Білочкою.

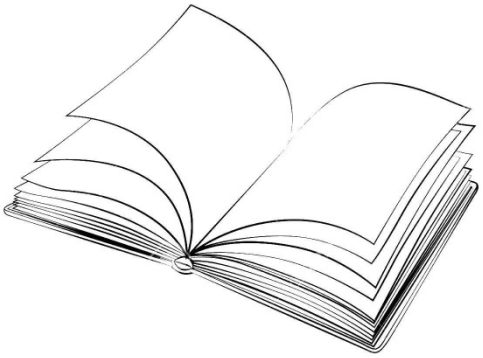
Минуло трохи часу – і всі в лісі дивувалися, яким старанним та наполегливим став маленький Ведмедик.

Він міцно засвоїв головну науку: ніхто не народжується вмілим – кожен росте

завдяки терпінню, підтримці та доброму слову.

І коли його спитали, що найважливіше у навчанні, він відповів:

- Головне – не боятися і не бути самотнім. Бо з друзями й порадниками поруч навіть найскладніша справа стає можливою.

КАЗКА ПРО ЗОРЯНУ КВІТКУ

Автор: Татарин Романна

Спеціальність: Дошкільна освіта

Група: ДО-2428Б

Жила собі високо в небі маленька Зоря. Вона світила дуже тихо й сором'язливо, тому її сяйво майже не помічали серед інших яскравих зірок. Зоря мріяла про те, щоб стати потрібною, допомагати комусь і дарувати своє світло тим, хто його справді потребує.

Одного разу вона побачила, як на землі маленька дівчинка сиділа біля вікна й плакала. Дорога додому загубилася у темряві, і татко не міг знайти стежку назад. Тоді Зоря наважилася спуститися вниз. Вона впала у краплю роси, що лежала на ніжній пелюстці квітки, й перетворилася на чарівну рослину.

Квітка мала блідо-білі пелюстки, але вночі вони починали світитися теплим золотавим сяйвом. Саме це світло допомогло таткові дівчинки знайти дорогу додому. Відтоді люди помітили, що серед трав у лісі з'явилася дивна рослина – Зоряна квітка.

Вона мала особливу силу:

- якщо заблукала людина торкалася її пелюстки, квітка світила яскравіше й вела додому;

- якщо хтось загадував бажання щирим серцем, у небі з'являлася нова зірочка;

- якщо дитина хворіла, поруч із її вікном міг з'явитися слабенький промінчик від Зоряної квітки, щоб зігріти і подарувати сили.

Минали роки. Люди почали вірити, що ця квітка – посланниця небес. І хоч побачити її щастило не всім, але казали: хто знайде зоряну квітку, той отримає у житті справжнє щастя.

Кажуть, що й досі у глибоких лісах іноді можна натрапити на м'яке сяйво серед трав. Це не світлячки і не вогники – це Зоряна квітка стереже людей, що шукають свій шлях.

КАЗОЧКА ПРО ЖАБЕНЯ

Автор: Микитчин Вікторія

Спеціальнсть: Дошкільна освіта

Група: ДО-2428Б

Жило-було на зеленому болоті маленьке жабенятко. Воно часто сиділо на лататтi й задумливо дивилося у воду. Здавалося, що все навколо щасливе: сонце гріє, пташки співають, комарики літають, а жабеня відчувало в собі якусь тривогу.

- Чому я не такий сміливий, як інші жабки? – думало воно. – Всі стрибають високо, кумкають голосно, а я соромлюсь.

Одного дня жабенятко зустріло стареньку черепаху, що неквапливо йшла через болото. Вона зупинилась і сказала:

- Ти виглядаєш засмученим, малюку. Що тебе турбує?

Жабенятко розповіло про свої страхи. Черепаха усміхнулася й відповіла:

- Кожен має свій ритм. Подивися на мене: я рухаюсь повільно, але завжди приходжу туди, куди хочу. І твоя сила теж у тобі – треба лише відчути її.

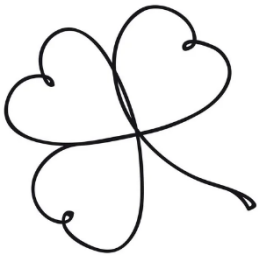
Жабенятко задумалося. Наступного ранку воно спробувало стрибнути не так високо, як інші, а просто настільки,

наскільки могло. І йому це вдалося! Потім ще й ще – і кожного разу воно раділо своєму маленькому кроку.

З часом жабенятко відчуло, що не потрібно порівнювати себе з іншими. Воно навчилося кумкати по-своєму, стрибати так, як виходить, і від того ставало спокійніше на серці.

А болото більше не здавалося йому самотнім чи страшним – воно стало місцем, де можна бути собою.

Мораль казочки: навіть маленькі кроки – це великий рух уперед. Важливо приймати себе таким, який ти є, і тоді тривоги стають легшими, а серце – спокійнішим.

КОРОВА ЗІРКА

Автор: Ковальчук Анастасія

Спеціальність: Дошкільна освіта

Група: ДО-2428Б